

Αλλόκοτος ~ ΕΝΑ γοτθικός Έπος

από τον GE Graven

Κεφάλαιο VI

~Παγκάκια, τοποθετημένα από άκρη σε άκρη, πλαισιώναν την περιφέρεια της τραπεζαρίας. Πίσω

Τα τραπέζια ήταν διατεταγμένα σε παράλληλες σειρές από ογκώδεις κολόνες με ιπτάμενες αντηρίδες και πλευρές που απλώνονταν στην ψηλή θολωτή οροφή σαν ασεβείς νύχια. Μια σειρά από τεράστια σιδερένια καζάνια βρισκόταν στο κέντρο της αίθουσας, με τα κολασμένα κάρβουνα τους να αποκρούουν ένα διαρκές ρίγος. Μια χούφτα μοναχοί παρέμειναν στην αίθουσα, έχοντας τελειώσει τα γεύματά τους, ψιθυρίζοντας τις τελευταίες φήμες γύρω από τις καθημερινές αντιπαραθέσεις μεταξύ των μοναχών που βρίσκονταν εκεί, των ιπποκόμων και των ανεπιθύμητων στρατιωτών που φρουρούσαν φαινομενικά κάθε πόρτα και γωνιά της Μονής. Ο Ιβάν είχε σηκώσει ένα μπολ με ψάρι στιφάδο και ψωμί από το τραπέζι, είχε φύγει από την αραιή συγκέντρωση και είχε βγει έξω από την τραπεζαρία, όταν ένας λαχανιασμένος μοναχός Οντίνο παραλίγο να τον πατήσει.

«Οντίνο! Παραλίγο να το ρίξω κάτω», τον μάλωσε ο Ιβάν, «Πού ήσουν;!» Ο Οντίνο ακολούθησε το επικριτικό βλέμμα του Ιβάν μέχρι το μανίκι του Ιβάν, λερωμένο με πιτσιλισμένο ψαροφαγικό στιφάδο. Ο Οντίνο πήρε μια ανάσα. «Συγχώρεσέ με, Ιβάν. Πρέπει να μιλήσουμε. Τώρα». Ο Οντίνο τον οδήγησε στην εξωτερική γωνία του κτιρίου.

"Για;"

«Ο νέος Καρδινάλιος σκοπεύει να ανοίξει την Πύλη!» ψιθύρισε ο Οντίνο. Ο Ιβάν έγειρε πίσω, δύσπιστος, με τα μάτια του να στενεύουν. «Λέω την αλήθεια.»

«Μπαίνεις στο κρασί πολύ νωρίς;»

«Πρέπει να με πιστέψεις.»

«Οντίνο, θα φύγουμε σύντομα από το Αββαείο. Δεν χρειάζομαι παρακίνηση.»

«Ιβάν! Δεν είμαι μεθυσμένος, ούτε σε παρακινώ. Το άκουσα αυτό—ακόμα και τα ίδια του τα λόγια.»

Ο Ιβάν απέρριψε τις διαμαρτυρίες του. «Υπέροχα. Τώρα ίσως θα έπρεπε να φέρω στον Λάζαρο ό,τι έχει απομείνει από το φαγητό του.»

Ο Ιβάν έκανε να φύγει, αλλά ο Οντίνο τον άρπαξε σφιχτά από το μπράτσο.

«Ιβάν!»

«Οντίνο;»

«Αυτοί οι στρατιώτες δεν είναι παπικοί φρουροί. Δεν είναι καν από την Αβινιόν! Ο λοχαγός Μπορν είναι της Βασιλικής Φρουράς—παίρνει τις διαταγές του από την Αυτού Μεγαλειότητα, τον Βασιλιά Φίλιππο. Σας λέω— τους άκουσα να μιλάνε!»

Ο Ιβάν έβαλε το χέρι του στο μανίκι του. «Παρακαλώ, αφήστε το χέρι μου». Οντίνο συμμορφώθηκε. «Τώρα μοιράσου ό,τι άκουσες», δήλωσε ο Ιβάν τρίβοντας το χέρι του.

«Ήμουν κάτω από το παράθυρο του λουτρού. Μέσα, άκουσα τον ηγούμενο Μάσον και τον καπετάνιο διαφωνώντας—για τις προμήθειες που απέμεναν για να θρέψουν τους άντρες του Καπετάνιου.

Ο Καπετάνιος απείλησε να φύγει από το Αββαείο όταν ο Ηγούμενος του υποσχέθηκε ότι σύντομα θα άνοιγε την Πύλη. Ο Καπετάνιος άφησε περιθώριο τριών ημερών. Ο Ηγούμενος συμφώνησε.

«Τι! Αστειεύεσαι;» ρώτησε ο Ιβάν με ένα ζαρωμένο πρόσωπο. «Ήρθαν να—»

Ο Οντίνο κούνησε τον ώμο του Ιβάν, απαιτώντας την μέγιστη προσοχή. «Και υπάρχουν κι άλλα! Ο Κλόντιους Γκρέβιλ και ο Γκρέιτ θα τον βοηθήσουν. Και ξέρεις, το ξέρουν κι αυτοί —τη μέθοδο αφαίρεσης της επιστέγασματης πλάκας του βωμού. Έκτοτε συμφώνησαν να δώσουν οδηγίες στον Καρδινάλιο, Ιβάν!»

«Γιατί να συμφωνήσουν σε αυτό; Δεν βγάζει νόημα.»

«Αλλά αυτό εξυπηρετεί τον Κλόντιους, αφού έχει φλερτάρει τον Καρδινάλιο για τις ανώτερες θέσεις μας σε αντάλλαγμα για τη βοήθειά του. Και ο Καρδινάλιος έχει συμφωνήσει να γίνουν ο Κλόντιους και ο Γκρέβιλ οι νέοι επιβλέποντες των κατακόμβων, σε περίπτωση που ο Καρδινάλιος τα καταφέρει.»

«Κι όμως, σε τι χρησιμεύει ο Καρδινάλιος να ανοίξει την Πύλη; Τι καλό μπορεί να προκύψει από—»

«Να το χρησιμοποιήσει ως όπλο εναντίον των Άγγλων. Από όσα άκουσα, φαίνεται ότι σκοπεύει να καλέσει πνεύματα από αυτό—να στείλει εναντίον των ανδρών του Βασιλιά Εδουάρδου στο Κρεσί. Καταλαβαίνω ότι

Ακόμη και η Αυτού Μεγαλειότητα, ο Βασιλιάς Φίλιππος, συμμετέχει σε αυτό, ωστόσο υποψιάζομαι ότι η Αυτού Αγιότητα δεν γνωρίζει τίποτα.

Είναι ένας εφιάλτης—όλα αυτά — φαίνεται τόσο εξωπραγματικό!»

συλλογίστηκε ο Ιβάν. «Πράγματι, ναι. Αυτό εξηγεί γιατί κανείς μας δεν επιτρέπεται να βγει από τις πύλες της Μονής — και γιατί υπάρχουν τόσοι πολλοί στρατιώτες.»

«Και οι φρουροί που κατάσχουν την αλληλογραφία», πρόσθεσε ο Οντίνο.

Ο Ιβάν έτριψε το μάγουλό του. «Θεέ μου, αυτό είναι σοβαρό, φρικτό».

«Τι γίνεται με τον Λάζαρο; Θα πρέπει να παρουσιαστεί στον Κλόδιο. Να τον ξαναπάrouμε μαζί με τον Μιγκουάλ—την κουκούλα;»

Ο Ιβάν θυμήθηκε έξι χρόνια πριν, όταν ο Κλόδιος απαιτήσε από τον Μιγκουάλ να βγάλει την κουκούλα του μπροστά στους άλλους ιπποκόμους. Αν και ο ηγούμενος Βόνιγκ επέτρεπε πάντα στα παραμορφωμένα αγόρια να φορούν κουκούλες για να προστατεύσουν την αξιοπρέπειά τους, ο Κλόδιος είχε αναλάβει ο ίδιος το θέμα. Όταν ο Ιβάν το έμαθε, ξέσπασε σε έξαλλη κατάσταση. Και αν ο Οντίνο δεν ήταν παρών για να τον εμποδίσει, θα είχε χτυπήσει τον Κλόδιο. Ο Ιβάν είχε προειδοποιήσει τον Κλόδιο να μην αγγίζει τις κουκούλες που είχε ράψει για τον Μιγκουάλ, τον Θάτιο και ιδιαίτερα τον Λάζαρο - τα πικρά συναισθήματα παρέμεναν.

«Αν ο Καρδινάλιος ανοίξει την Πύλη, δεν θα υπάρχουν κατακόμβες να επιβλέψει κανείς—ούτε καν Μονή», συλλογίστηκε φωναχτά ο Ιβάν. «Πρέπει να βγάλω τον Λάζαρο από εδώ—ίσως την επόμενη παραμονή. Θα έρθεις μαζί μας;»

«Ναι, αλλά πώς μπορούμε να ταξιδέψουμε;»

«Ένα άδειο κάρο με προμήθειες βρίσκεται ακόμα δίπλα στους στάβλους;»

«Ο Καπετάνιος φυλάει τους στάβλους—από τότε που πέθανε ο Φεστόνε. Δεν μπορούμε να πλησιάσουμε το κάρο. Και ίσως να είμαστε τυχεροί αν το σκάσουμε με έστω και ένα άλογο—χωρίς να μας κυνηγήσουν κιόλας.»

Ο Ιβάν κοίταξε επίμονα τον κήπο. «Φαίνεται ότι δεν έχουμε άλλη λύση, εκτός από το να φύγουμε με τα πόδια».

«Το πλησιέστερο χωριό είναι το Μουράτ, και απέχει περισσότερο από μια παραμονή με τα πόδια. Ο ήλιος θα ανατείλει στον Λάζαρο πριν εμείς—»

«Θυμάσαι τη σπηλιά που μας έδειξε ο μοναχός Νικόλαος πριν από μερικά χρόνια—την αποκαλεί «Στομή του Βουνού»;»

«Ναι, τρέχει βαθιά και σκοτεινά!»

Ο Ιβάν κοίταξε τον ουρανό. «Ορεινό Στόμα, λοιπόν. Είναι ακριβώς δυτικά από εδώ. Τα αστέρια μπορούν να μας κρατήσουν πιστούς και το φεγγάρι θα φωτίσει το δρόμο μας. Θα ετοιμάσω τον Λάζαρο. Δες τι μπορείς να μαζέψεις στις κουζίνες - για τρεις από εμάς. Και να φέρεις αρκετά - έστω και ένα απλό στρατός τριών ατόμων ταξιδεύει με το στομάχι του. Σπεύσατε, πριν οι στρατιώτες σερβιριστούν και δεν μείνει τίποτα άλλο.

"Ναί."

«Και τρεις κύστεις νερού, τις μεγάλες. Φέρτε τις όλες στις κατακόμβες. Πρόσεχε μην σε εντοπίσουν με τις προμήθειες. Κρύψε τες. Και τον Οντίνο—ούτε λέξη σε κανέναν—για χάρη του Λαζάρου. Κανείς δεν πρέπει να το μάθει. Καταλαβαίνω τι σημαίνει ο Νικόλας για σένα.»
«Μην ανησυχείς. Το ξέρω.»

«Και αν σε κρατήσουν, πρέπει να φύγουμε μόνοι μας. Ο Λάζαρος πρέπει να φύγει από

αμέσως εδώ.»

«Βεβαίως. Και θα φέρω τις προμήθειες στο Μάουντεν Μάουθ την επόμενη μέρα ή λίγο αργότερα.»

Απομακρύνθηκαν, με τον Ιβάν να βαδίζει προς τις κατακόμβες και τον Οντίνο να κλέβει προς τις κουζίνες της τραπεζαρίας. Μόνο τότε ξεγλίστρησε ο μοναχός Γκρέβιλ από τη γωνία της τραπεζαρίας. Έριξε μάτια σαν χάντρες προς κάθε κατεύθυνση και μετά έτρεξε προς το γραφείο του Ηγουμένου.

Ο Ιβάν διέσχισε βιαστικά τον διάδρομο της κατακόμβης κρατώντας ένα μικρό μπολ και έστριψε σε ένα δωμάτιο. Ο Λάζαρος στεκόταν δίπλα σε ένα τραπέζι, με την πλάτη του στον Ιβάν, τυλίγοντας έναν καινούργιο φακό και αφήνοντάς τον σε ένα μεγάλο σωρό από ήδη προετοιμασμένους πυρσούς.

«Τα έχω σχεδόν όλα, μοναχέ. Χρειάζομαι κι άλλο ύφασμα για να τελειώσω», δήλωσε ο Λάζαρος. Γύρισε και κοίταξε τον Ιβάν. Δύο κενές τρύπες από τα μάτια έπεσαν στο μπολ με το στιφάδο.

«Άφησέ το. Έλα να φας», είπε ο Ιβάν. Γύρισε και έφυγε με το μπολ. Ο Λάζαρος τον ακολούθησε. Συνέχισαν πιο βαθιά στις κατακόμβες, μακριά από το δωμάτιο του Λάζαρου, όπου ο Λάζαρος συνήθως έτρωγε το στιφάδο του.

«Μαχαιέ, πού πάμε;»

«Έλα, γιε μου. Πρέπει να μιλήσουμε μόνοι μας.» Ο Λάζαρος τον ακολούθησε, στριφογυρίζοντας μέσα από σήραγγες. Ο Ιβάν σταμάτησε στην πόρτα της κρύπτης Μπάστον, ενός τάφου που είχε σκαφτεί και βαφτιστεί προς τιμήν της Επισκόπου Κλερ Μπάστον, πρώην ηγουμένης του Γκάρντιενς, τριών αιώνων πριν από αυτόν. Με ένα χτύπημα και μια κίνηση, ο Ιβάν άνοιξε την πόρτα, οπότε αυτός και ο Λάζαρος μπήκαν μέσα.

Ο Ιβάν έδωσε στον Λάζαρο το μπολ και άναψε τα κεριά της κρύπτης. Στον ανατολικό και νότιο τοίχο, επτά ψηλές μούμιες βρίσκονταν κατά μήκος σε σχισμές ύψους 60 εκατοστών. Ένας απλός ξύλινος σταυρός κρεμόταν σε έναν λείο δυτικό τοίχο. Στο κέντρο του δωματίου υπήρχε ένα πρόχειρο ξύλινο τραπέζι διαλογισμού και δίπλα στην πόρτα ένα στενό τραπέζι με κηροπήγια. Ο Λάζαρος άφησε το μπολ στο τραπέζι και κάθισε σε ένα σκαμπό. Ο Ιβάν πλησίασε και κάθισε σε ένα σκαμπό απέναντί του. «Ψάρι και ψωμί. Ναι, κυρίως ψωμί, κι όμως πρέπει να φας. Λίγα έχουν μείνει στην τραπεζαρία.» «Μάλιστα, μοναχέ», γκρίνιαξε ο Λάζαρος, παραπονούμενος στον εαυτό του. Είχε αρχίσει να αντιπαθεί το ψωμί, το μπαγιατίκο βασικό φαγητό της Μονής, που είχε ως στόχο να φουσκώσει το στομάχι παρά να ξεπεράσει την λιγούρα. Το κρέας ήταν πολύ πιο νόστιμο - ειδικά το ψάρι. Και σε συχνές περιπτώσεις, όταν το κομμάτι. Ενώ το ψωμί στο μπολ που έτρωγε κάθε βράδυ φαινόταν εξαιρετικά μεγάλο, συλλογιζόταν μέσα του ότι «ένας νεαρός ιπποκόμος δεν ζει μόνο με ψωμί», προσθέτοντας μια ασεβή παραλλαγή στα λόγια των γραφών που γνώριζε απέξω.

«Μπορείς να με αποκαλείς πατέρα τώρα, Λάζαρος.» Ο Λάζαρος σήκωσε το βλέμμα του και βρήκε το σπίτι του Ιβάν.

χαμόγελο. Όταν ήταν κατ' ιδίαν, ο Ιβάν επέτρεπε πάντα στον Λάζαρο να τον αποκαλεί πατέρα.

«Μάλιστα, πατέρα», συμφώνησε, σκίζοντας το ψάρι.

«Θα φύγουμε από το Αββαείο την επόμενη παραμονή, γιε μου.»

Ο Λάζαρος πάγωσε. Μια έκρηξη ενθουσιασμού ξέσπασε στον Λάζαρο και έψαξε το πρόσωπο του πατέρα του για να επιβεβαιώσει τι άκουσε.

«Και ναι. Ο μοναχός Οντίνο έρχεται μαζί μας.»

Ο Λάζαρος πετάχτηκε πάνω, γύρισε γύρω από το τραπέζι και έριξε μικρά χέρια γύρω από έναν πλατύ και γεροδεμένο μοναχό.

Ο Ιβάν τον αγκάλιασε και τον χάιδεψε χαχανίζοντας. «Φάε τώρα. Έχουμε λίγο χρόνο.» Ο Ιβάν τον έπεισε να επιστρέψει στο μπολ του. Με ανανεωμένη δύναμη, ο Λάζαρος καταβρόχθισε το γεύμα του.

«Τα κόκαλα των ψαριών είναι αδίστακτα, Λάζαρε», κήρυξε ο Ιβάν.

«Μάλιστα, πατέρα.» Ο Λάζαρος επιβράδυνε και έτρωγε προσεκτικά, προσπαθώντας να καταπραΰνει τον χαρούμενο ανεμοστρόβιλο των συναισθημάτων που τον κατέκλυζε, αλλά χωρίς κανένα αποτέλεσμα.

«Θέλω να φέρεις νερό από την τρύπα του πηγαδιού μετά το γεύμα σου. Οι ρόμπες και οι κουκούλες σου χρειάζονται πλύσιμο.»

Τότε μια αναστάτωση, σαν ένα κρύο ρεύμα αέρα, διέκοψε τις σκέψεις του. Ο Λάζαρος έστρεψε το βλέμμα του στην πόρτα - στην πηγή του ψυχικού ρίγους.

«Θα έπρεπε να είναι στεγνοί όταν εμείς—τι συμβαίνει;» ρώτησε ο Ιβάν, με φωνή φαινομενικά πνιχτή και απόμακρη.

Ο Λάζαρος το ένιωθε —κάτι έξω από την πόρτα, κάτι εντελώς καινούργιο κι όμως ενστικτωδώς οικείο. Μια έκσταση τον κατάπιε, ξεπλένοντας τα πάντα εκτός από την όραση, την ακοή και την όσφρηση.

«Έρχεται κάποιος;» ψιθύρισε ο Ιβάν. Οι υποψίες του Λάζαρου ήταν σωστές. Άκουσε την πόρτα να χτυπάει. τρίζιμο και ποπ, σαν κάτι αρκετά μεγάλο να ακουμπούσε όλο και πιο βαριά πάνω του.

Ο Ιβάν περπάτησε προς την πόρτα και έθαψε τον ώμο του μέσα. Η πόρτα αρνήθηκε να ανοίξει.

«Ποιος είναι πέρα από την πόρτα, Λάζαρε;» ψιθύρισε ο Ιβάν.

«Η πόρτα πατάει μόνη της.»

«Όχι, Λάζαρε. Χρησιμοποίησε τα αυτιά σου. Πόσοι είναι εκεί έξω;»

«Δεν υπήρχαν βήματα, ούτε ψίθυροι ρούχων. Και δεν ακούω ανάσες — κανείς δεν είναι εκεί έξω», μίλησε ο Λάζαρος. Ο Ιβάν άφησε μια ανάσα.

«Πάτερ, πρέπει να εξομολογηθώ κάτι», ψιθύρισε ο Λάζαρος.

"Τι είναι αυτό;"

«Την άλλη παραμονή, όταν η Πύλη ούρλιαξε—» Ο Λάζαρος κοίταξε κάτω.

«Έξω, Λάζαρε.»

«Εγώ, λοιπόν—στο μυαλό μου— άκουσα την Πύλη. Ισχυριζόταν ότι ήταν η Μητέρα μου—ότι θα ερχόταν να με επισκεφτεί.»

«Μίλησες με—?!»

«Συγχώρεσέ με, μοναχέ. Απλώς—»

«Μητέρα του Θεού! Λάζαρε, μας έθεσες και τους δύο σε μεγάλο κίνδυνο.» Ο Ιβάν έτριψε το πρόσωπό του και περπατούσε φρενήρως στο δωμάτιο.

«Δεν συνήλθα—και μου απαγορεύσατε να μιλήσω—»

«Μην το ξαναπείς. Άδειασε το μυαλό σου. Φεύγουμε τώρα.»

«Ναι, μοναχέ.»

Ένα βουητό σαν ακρίδας έσπασε τη σιωπή. Πατέρας και γιος κοίταξαν γύρω τους. Το διαπεραστικό βουητό ανέβηκε σε ένταση, φτάνοντας σε ένταση δέκα ακρίδων - και μετά εκατό. Όλο και πιο δυνατά. Ο Λάζαρος κάθισε, έβαλε τα χέρια του στα αυτιά του και έσκυψε το κεφάλι του πάνω από το τραπέζι. Τα μεγάλα μάτια του Ιβάν έτρεξαν γύρω από το δωμάτιο. Στον δυτικό τοίχο, κάτω από τον ξύλινο σταυρό, ο Οι πέτρες άρχισαν να φουσκώνουν σαν την κοιλιά μιας γυναίκας που ήταν έγκυος. Ο σταυρός χτυπούσε με κρότο στο πάτωμα. Τα τούβλα ξεκολλούσαν από τον τοίχο, μαζεύονταν και συναρμολογούνταν σε ένα ανατομική μορφή. Η παρέκκλιση στη συνέχεια προσέλαβε την μεταμορφωμένη εικόνα μιας γυμνής Γυναίκας με μακριά κόκκινα μαλλιά και εντελώς μαύρα μάτια. Η εισαγωγή που έμοιαζε με ακρίδα πέταξε μακριά και η Γυναίκα προχώρησε με το ίδιο αποτρόπαιο χαμόγελο που μεταμόρφωσε τον μοναχό Φεστόνε σε μια άκαρπη μούμια.

Ο Λάζαρος ξεσκέπασε τα αυτιά του και σήκωσε το κεφάλι του. Μπροστά του στεκόταν η Μητέρα Λουκιφαήλ—ένιωθε την αλήθεια να λέγεται. Ο Λάζαρος έπιασε τον εαυτό του να κοιτάζει τους κατακόκκινους κύκλους των μαστών της. Και αυτά τον κοίταζαν σαν μεγάλα και τρομοκρατημένα μάτια.

«Γύρνα, Λάζαρε!» διέταξε ο Ιβάν. Ο Λάζαρος έριξε ξανά το κεφάλι του στο τραπέζι.

« Λοιπόν, στα αλήθεια, Ιερέα. Είμαι τόσο άσχημη; Δεν σε έχω ευχαριστήσει, αγαπητή μου;» ρώτησε με φωνή πολλών γυναικών.

«Μας αφήνει. Όχι εδώ.»

«Δεν είπες στον Έλτζο για τη μητέρα του;»

«Δεν έχεις κανένα σεβασμό; Είναι απλώς ένα αγόρι. Στο όνομα του Θεού, γυναίκα, φύγε.»

«Πρέπει λοιπόν να με χαιρετήσεις; Κοίτα τι σου έδωσα;» Κοίταξαν τον Λάζαρο και ξανά τον αντίστροφο.

«Ανήκει στον Θεό».

Χαμογέλασε, έσκυψε και άνοιξε την αγκαλιά της, «Τώρα, τώρα. Έλα στη Μητέρα σου, Λάζαρε. Με επικαλέστηκες και να 'μαι εδώ, για σένα. Αγκάλιασε τη Μητέρα σου, γιε μου».

Ο Λάζαρος σήκωσε χαλαρά το κεφάλι του και βρήκε ξανά τα στήθη της, να κρέμονται χαλαρά και γεμάτα. Τα δίδυμα αιωρούνταν χαριτωμένα από κάτω της.

«Λάζαρε!» τον μάλωσε ο Ιβάν.

Ο Λάζαρος έσκυψε το κεφάλι του και μίλησε στο μπολ με το φαγητό: «Μου μπαίνει στο μυαλό, μοναχέ. Νιώθω

Αυτήν— Δεν αναπνέει—δεν ζει.

«Σε παρακαλώ σταμάτα», τον παρακάλεσε ο Ιβάν.

Ο Λάζαρος κούνησε το κεφάλι του και κοίταξε ξανά το μπολ: «Γιατί το κάνεις αυτό;»

«Αφήστε τον ήσυχο! Είναι ακόμα ένα αγόρι!» ούρλιαξε ο Ιβάν.

Ο Λουτσιφέλ σηκώθηκε και αντέτεινε τον Ιβάν: «Δεν διατάζεις τίποτα, θηρίο. Κράτα τη γλώσσα σου, για να μην σου γλείφει για πάντα τα μάτια».

Ο Ιβάν μπήκε μπροστά στον Λάζαρο και έφτυσε: «Και δεν διατάζεις τίποτα χωρίς τον Παντοδύναμο Θεό».

Έκαψε τα μαύρα μάτια της μέσα από αυτόν· «Μην με δοκιμάζεις, θηρίο».

Ο Λάζαρος σήκωσε ξανά το βλέμμα του. Πέρα από τον Ιβάν, μπορούσε να δει τη μισή γύμνια της. Όπως κάθε γκροτέσκο, έτσι και αυτή δεν είχε αφαλό. Τα μάτια του κύλησαν κάτω στην χλωμή κοιλιά της και έπεσαν ανάμεσα στους μηρούς της. Γύρισε ελαφρά, επιτρέποντας στον Λάζαρο να φανεί πλήρως. Η αμαρτία τον ζέσταινε. Οι φλέβες του έκαιγαν από αυτό. Χαμογέλασε πλατιά.

«Ακάθαρτε δούλε, στο όνομα του Χριστού του Κυρίου μας, που σε δένει, φύγε».

Ο Λουκιφέλ γέλασε και αντέτεινε τον Ιβάν: «Υπηρέτης; Δεμένος; Άκου σοφία, θηρίο. Εγώ ήμουν που έδεσα τον Χριστό σου και τον δοκίμασα και τον μαστίγωσα. Εγώ ήμουν που έμπηξα τα καρφιά στο χέρι και πόδια. Εγώ ήμουν που του άνοιξα το πλευρό και τον χλεύασα, και τον έστεψα βασιλιά με εύθραυστα αγκάθια. Εγώ ήμουν που τον δοκίμασα και αυτός που με βεβαίωσε. Εγώ ήμουν που τον συνέτριψα σαν άτυχο έντομο στις σελίδες της αιωνιότητας, δημιουργώντας την ίδια πίστη που τώρα ισχυρίζεσαι ότι αγκαλιάζεις. Δεν είμαι δεσμευμένος δούλος, αγαπητέ άγιο άνθρωπε. Βεβαίωσέ με όπως έκανε ο Ιησούς, και όπως κάνει ο Λάζαρος».

Ο Ιβάν ακολούθησε το βλέμμα της· ο Λάζαρος την κοίταξε ξανά.

«Λάζαρε!» τον μάλωσε ο Ιβάν και του έκλεισε ακόμα περισσότερο το οπτικό πεδίο. Ο Λάζαρος έριξε το κεφάλι του κάτω, με τα χέρια του πάνω από τη μάσκα του. Εκείνη σήκωσε το πρόσωπό της στο ταβάνι και γέμισε το δωμάτιο με χιλιάδες μακάβρια γέλια.

Τότε μίλησε, «Ο Έλτζο μου είναι πολύ περισσότερο άντρας από εσένα και δεν είναι καθόλου άντρας».

«Σε διατάζω, διάβולה, στο όνομα του αγιότερου Κυρίου και Χριστού, φύγε από αυτόν τον τόπο»

«Θεέ μου!» φώναξε ο Ιβάν.

Άλλαξε τη φωνή της — μιλώντας ως Ιβάν, «Δεν είμαι περισσότερο άνθρωπος του Θεού από μια πέτρα σε αυτούς τους τοίχους. Ο Λάζαρος είναι η αιτία της φυλακισμένης μου λαγνείας — η αμαρτία της άπιστης και εγκαταλελειμμένης οσφύς μου».

«Λάζαρε, κάλυψε τα αυτιά σου!» φώναξε ο Ιβάν με την αντιγραμμένη φωνή του. Ο Λάζαρος το έκανε.

Συνέχισε να μιλάει εκ μέρους του: «Μου το υπενθυμίζει καθημερινά, χωρίς λόγια. Ο Λάζαρος πνίγεται στις δικές μου ενοχές. Όταν τον βλέπω, βλέπω τον εαυτό μου. Επιβάλλω την πίστη μου

αυτόν—όχι γι' αυτόν, αλλά για μένα. Θα υποφέρει τους πόνους της δικαιοσύνης όπως θα τους υποφέρει και η ενοχή μου. Με τον καιρό, ο Λάζαρος θα πνιγεί εντελώς, ξεπλέοντας τις αμαρτίες μου, και εγώ θα καθαρθώ.

«Αρκετά! Για όνομα του Θεού, φύγε από κοντά μας», ούρλιαξε ο Ιβάν.

Η Λουκιφαήλ επανέφερε τη φωνή της στην προηγούμενη. «Ίσως θα έπρεπε να πνιγείς στις δικές σου ενοχές και να αφήσεις τον Λάζαρο να πνιγεί στις δικές του».

Από τις σχισμές των μούμιων— πίσω από κάθε πτώμα, ένα κύμα αρουραίων ξεχύθηκε στο δωμάτιο. Εκατοντάδες από αυτούς ξεχύθηκαν από τις τρύπες, μια καυτή θάλασσα από μαύρη γούνα. Μια δυσσομία ανέβαινε από τα λιπαρά, άρρωστα μαλλιά τους και ρούφηξε τον αναπνεύσιμο αέρα από το δωμάτιο. Το κερί εγκατέλειψε τη φλόγα του και η κρύπτη μαύρισε. Οι κόρες των ματιών του Λαζάρου πετάχτηκαν διάπλατα και ξεκολλήσαν. Τα στρώματα των σκιών μόνο και μόνο για να ανακαλύψει τη μητέρα του να του χαμογελάει με ένα ντροπαλό χαμόγελο, τα λαμπερά μαύρα μάτια της ακόμα πιο μαύρα από το σκοτάδι ανάμεσά τους.

Οι αρουραίοι ξεχύθηκαν κατά κοπάδια. Μάτια σαν χάντρες, τρίζοντας σφιγμένα δόντια, νύχια σαν βελόνες και γκριζες ουρές που μαστιγώνονταν κάλυπταν κάθε εκατοστό του δαπέδου. Τα βρώμικα νύχια τους τσιμπούσαν και καρφώθηκαν στο πάτωμα σαν τα πόδια ενός εκατομμυρίου σκορπιών. Τα τσιρίσματα τους ενώθηκαν σε ένα και στριφογύριζαν σε ένα λυσσασμένο χάος. Τα τρωκτικά κατέκλυσαν τα σανδάλια του Ιβάν και Σκαρφάλωσε στο εσωτερικό της ρόμπας του. Τον γρατζούνιζαν και τον ροκάνιζαν. Ο Ιβάν ούρλιαξε, μαζεύοντας ολόκληρες συστάδες. Κατέρρευσε στο πάτωμα και ο μαύρος ωκεανός της επιδημίας τον έπνιξε, ξεπλέοντας τη σάρκα του.

Ξαφνικά, το δωμάτιο σίγησε με τον Ιβάν να χτυπάει δυνατά στο άδειο πάτωμα. Η Γυναίκα στεκόταν από πάνω του, γελώντας. Η ψευδαίσθηση είχε εξαφανιστεί, αλλά ο βασανιστικός πόνος της κουρελιασμένης σάρκας παρέμενε μαζί του. Ο Λάζαρος πάλεψε να βοηθήσει τον Ιβάν να σηκωθεί από το πάτωμα. Ο Ιβάν γύρισε στο πλευρό του και έκανε εμετό. Ο Λάζαρος σηκώθηκε και έβγαλε τη μάσκα του. Πέρασε από πάνω του και την αφήφησε, σφυρίζοντας, με τα αυτιά της χαλαρά και τους χοντρούς κυνόδοντές της εκτεθειμένους. Το μέτωπό της ζάρωσε και έγειρε για λίγο το κεφάλι της σε μια γωνία, σαν μπερδεμένο σκυλί. Έπειτα πήδηξε μπροστά, γρυλίζοντας, και χαστούκισε τον Λάζαρο, στέλνοντάς τον να πέσει σε μια από τις σχισμές του και σε έναν αναισθητο σωρό.

Έσκυψε και σήκωσε απότομα το κεφάλι του, πιάνοντας μια γροθιά από τα μαλλιά της. Ψιθύρισε στο αυτί του Ιβάν στο φωνή πολλών γυναικών, «Να ξέρεις ποιον να μαρτυρήσεις. Προσέξτε αυτό: Σε ένα χωράφι που είναι δικό μου, η πέτρα δεν είναι δική σου για να την αναρωτιέσαι· δεν είμαι δική σου για να την αναρωτιέσαι· ο Έλτζο δεν είναι δικός σου για να την αναρωτιέσαι». Και αυτός που περνάει και ανακατεύεται σε πεπρωμένα που δεν είναι δικά του, είναι σαν κάποιον που πιάνει έναν δράκο από την ουρά.

Εκείνη έσκυψε το κεφάλι του, σηκώθηκε και συνέχισε τις βλασφημίες της: «Αληθώς, βεβαιώστε με, όπως

έκανε ο Ιησούς. Είμαι ο Λουκιφαήλ, Άγγελος των αγγέλων, αρχηγός λεγεώνων, και με δικαίωμα σε αυτό που εσύ δεν μπορείς ποτέ να συγκεντρώσεις. Αν δεν ήσουν ήδη δικός μου, θα σε αποτελείωνα εδώ και «τώρα. Μείνε μακριά από τις υποθέσεις μου, θηρίο». Ο Ιβάν τινάχτηκε και έπεσε αναίσθητος.

Γύρισε και, μέσα στο βουητό χιλιάδων ακρίδων, έλιωσε μέσα στον τοίχο. Και μια σιωπή έπεσε πάνω από το δωμάτιο με την πίσσα - μια νεκρική ησυχία που αρμόζει σε κάθε κρύπτη.

~*~

Ο μοναχός Οντίνο διέσχισε την αυλή με όλη την προσποιητή αδιαφορία που μπορούσε να επιδείξει, έχοντας κρύψει κλεμμένες προμήθειες αξίας περίπου πέντε ημερών στους κοιτώνες των μοναχών. Γλίστρησε στην πλαϊνή είσοδο του κτιρίου που στέγαζε την είσοδο της κατακόμβης. Στον κεντρικό διάδρομο, άκουσε στρατιώτες να μπαίνουν από την μπροστινή είσοδο. Η φωνή του Λοχαγού Μπορν ακούστηκε βραχνά πάνω από τον ήχο των πεζών που βάδιζαν και τις μεταλλικές πανοπλίες που έκαναν θόρυβο: «Και οι τρεις: ο ψηλός, ο χοντρός και ο ιπποκόμος με τη μάσκα!» Ψάξτε κάθε σήραγγα—κάθε κρύπτη! Αν τους συλλάβετε, ασφαλίστε τους στο λουτρό και ενημερώστε με αμέσως!

«Ναι, καπετάνιε», απάντησε μια φωνή.

«Τώρα, στον κοιτώνα. Ελάτε μαζί μου εσείς.»

Ο Οντίνο βυθίστηκε στις σκιές μιας βαθιάς αφίδας καθώς οι στρατιώτες χώριζαν τις τάξεις τους. Μια φάλαγγα πλαισιωνόταν σε έναν διάδρομο που οδηγούσε στις κατακόμβες. Ο Μπορν γύρισε μακριά με τους υπόλοιπους. Προχώρησαν κατευθείαν προς τον Οντίνο. Ο Οντίνο ρούφηξε το στομάχι του, στριμώχτηκε σε μια γωνία και κράτησε την αναπνοή του. Σε απόσταση αναπνοής και σχεδόν αρκετά κοντά για να μετρήσει τρίχες, ο ένας στρατιώτης μετά τον άλλον τον προσπέρασε και βγήκε από το κτίριο.

Ο Οντίνο απομακρύνθηκε τρέχοντας από κοντά τους και γλίστρησε έξω από την πλαϊνή είσοδο, με τα μάτια του καρφωμένα παντού. Ένιωθε γυμνός—ένα λαμπερό γουρούνι περιφραγμένο με διακόσιους πεινασμένους λύκους. Μπήκε κρυφά στη νύχτα και κρύφτηκε πίσω από μια σειρά από αειθαλείς θάμνους ακριβώς δίπλα στον εξωτερικό τοίχο της Μονής, κοιτάζοντας μέσα από το κουβάρι των κλαδιών μικρές περιπολίες στρατιωτών που διέσχιζαν την αυλή. Λαχανιασμένος, με την ανάσα του να σχηματίζει ομίχλη στον καθαρό αέρα, ο Οντίνο έγερσε στις πέτρες του τοίχου και μάζεψε τα νεύρα του—και τα αδύναμα γόνατά του. Έπρεπε να βρει τον Ιβάν πριν προλάβουν να τον εντοπίσουν οι άντρες του Λοχαγού· έπρεπε να κρατήσει την κουκούλα του Λάζαρου στη θέση της, κι όμως, πάνω απ' όλα, έπρεπε να πάρει μια ανάσα σαν χοντρός. Με μια εντυπωσιακή και μάλιστα νηφάλια ιδέα, ήξερε ότι ήταν λιγότεροι σε αριθμό, χωρίς κάλυψη και σίγουρα δεν είχε χρόνο για να κάνει οτιδήποτε άλλο εκτός από φούσκωμα και λαχανιάσματα, ίσως μια γρήγορα εξελισσόμενη και πλήρης τραγωδία.

Σχεδόν τριάντα πόδια κάτω από τα σανδάλια του Οντίνο και βαθιά μέσα στις κατακόμβες, η πόρτα προς

Η Κρύπτη Μπάστον άνοιξε διά της βίας. Ένας πυρσός που κυμάτιζε έψαχνε το σκοτάδι. «Τους έχουμε ! Σε αυτόν εδώ», φώναξε ο λαμπαδηδρόμος στο διάδρομο. Ξαπλωμένος στο πάτωμα, ο Ιβάν αναδεύτηκε καθώς ένα πλήθος από μπότες συγκεντρώθηκε. Στρατιώτες ξεχύθηκαν στην κρύπτη. Δύο φρουροί σήκωσαν τον Ιβάν.

«Πού είναι ο χοντρός μοναχός—ο Οντίνο;» τον ρωτάει ένας στρατιώτης. Ένας άλλος ανακάλυψε τη μάσκα του Λάζαρου στο πάτωμα και την έδωσε στον άντρα που ρωτούσε τον Ιβάν. Πέρα από το πάτωμα, καλυμμένο με σκοτάδι, ένα ζευγάρι βαθιά μπλε μάτια κοίταζαν προς τα έξω.

«Πού είναι το αγόρι; Ναι, αυτή είναι η μάσκα του», τον ρώτησε ο στρατιώτης. Ήσυχος σαν ποντίκι της κρύπτης, χαμήλωσε το κεφάλι του και έριξε την περίσσεια ρόμπα πάνω από το κεφάλι του.

Αρκετοί άντρες πέρασαν τους πυρσούς τους πάνω από το δωμάτιο, βλέποντάς το άδειο, εκτός από σειρές από μούμιες σκαλισμένες στους τοίχους. Ο Ιβάν εντόπισε ένα κομμάτι φρέσκιας ρόμπας πίσω από τη μούμια - τη ρόμπα του Λαζάρου . Μετακινήθηκε ελαφρώς.

«Πρέπει να έπεσα. Μήπως αιμορραγώ; Βλέπετε εδώ;» τους ρώτησε ο Ιβάν, τραβώντας πίσω τους πυρσούς τους πάνω του.

«Όχι. Γιατί είσαι σε αυτόν τον τάφο;»

Ο Ιβάν έτριψε το πρόσωπό του και σκόνταψε δίπλα από τους στρατιώτες προς την πόρτα. Εκείνος έσφιξε την πόρτα. όπλα και τον σταμάτησε.

«Ήρθα να προσευχηθώ— έπεσα στο σκοτάδι. Δεν μπορούσα να βρω τον δρόμο μου.»

«Τι γίνεται με αυτή τη μάσκα; Πού είναι το αγόρι;»

«Ω, έχει πολλές τέτοιες μάσκες. Αυτή έχει εξαντληθεί—είναι πλέον απλώς ένα κουρέλι. Ο Λάζαρος είναι περιορισμένος «Στα καταλύματά του. Σε παρακαλώ, πρέπει να πάρω λίγο αέρα», έσπεξε ο Ιβάν προς την πόρτα. Οι άντρες έριξε μια τελευταία ματιά στην κρύπτη και τον ακολούθησε απρόθυμα έξω.

«Πού είναι το καταφύγιο του αγοριού;» ρώτησε ο στρατιώτης.

«Σε αυτόν τον διάδρομο, στρίψε δεξιά και θα είναι το πρώτο δωμάτιο στα αριστερά.»

«Και πού είναι ο μοναχός—ο Οντίνο;»

«Ήταν στο κελί του, στον κοιτώνα, τελευταία φορά που θυμόμουν. Πρέπει να ελέγξω τον Λάζαρο.» Ο Ιβάν απομακρύνθηκε από τους στρατιώτες. Τον άρπαξαν πιο δυνατά.

«Οι εντολές μου είναι να σε συλλάβω, μοναχέ. Πρέπει να έρθεις μαζί μου.»

«Τι;! Σύλληψη;! Και για ποιο λόγο;» ρώτησε ο Ιβάν με δυσπιστία.

Ο στρατιώτης απευθύνθηκε στους άλλους: «Όλοι σας, συνεχίστε την έρευνα—το καταφύγιο του αγοριού». Στράφηκε στον Ιβάν και του είπε: «Συγχώρεσέ με, το βρίσκω αυτό εξίσου δύσκολο με εσένα ίσως, μοναχέ. Απλώς ακολουθώ εντολές. Έλα ειρηνικά, αν θέλεις». Ο Ιβάν συμφώνησε πρόθυμα.

Για τον Λάζαρο, η φωνή του αποχωρούντος στρατιώτη υποχώρησε σαν μακρινή ηχώ καθώς παρέμενε στο κρύπτη, που βρισκόταν πετρωμένη κάτω από έναν εξίσου πετρωμένο ιερέα - το πάτωμα του πρώτου

Ηγούμενη Κλαιρίζ Μπαστόν, της κρύπτης Μπαστόν. Τα λείψανα ήταν του ιερέα που σφράγισε τον Ναραμσίν στη σήραγγα Μπένιον, ελπίζοντας να θάψει για πάντα τη γλώσσα και τα μυστικά της Πύλης. Και τώρα, το ίδιο το πτώμα του ηγουμένου Μπαστόν βοήθησε να προστατευθεί ο Λάζαρος από την άμεση ανακάλυψη, καθώς βρισκόταν εντελώς κρυμμένος κάτω από τα λείψανά του.

1 Οκτωβρίου 1347

Τόσο για τον Λάζαρο όσο και για τον Ιβάν, οι εσωτερικές τους παρατηρήσεις ήταν παρόμοιες: «Ήταν μια ασυνήθιστη μέρα». Για το Αββαείο, χωρίς την υποδοχή των κουδουνισμάτων πριν την αυγή από το καμπαναριό για τον πρωινό εσπερινό, ή των κουδουνισμάτων για τα γεύματα στην τραπεζαρία, ή των αξιοσημείωτων κουδουνισμάτων για τον βραδινό διαλογισμό και την προσευχή στον κοιτώνα - απλά δεν υπήρχε καμία ένδειξη μέτρου ή ρουτίνας μέσα στο Αββαείο όσον αφορά το αιώνιο και ιερό πρόγραμμα της *ora et labora*. Κάτω από μια νεκρικά ήσυχη καμπάνα του καθεδρικού ναού, ήταν σαν ο ίδιος ο Χρόνος να είχε σταματήσει εντελώς μέσα στα παράξενα πολύβουα τείχη του Αββαείου. Τόσο ο Λάζαρος όσο και ο Ιβάν ήταν παγιδευμένοι ο ένας μακριά από τον άλλον. Ο Λάζαρος σέρνονταν κάτω από ένα εύθραυστο και διαρκώς τραγανό πτώμα, και ο Ιβάν αιχμαλωτίστηκε μέσα στο φρουρούμενο λουτρό του Αββαείου χωρίς κανένα έτοιμα μέσα διαφυγής.

Καθ' όλη τη διάρκεια της ημέρας, και οι δύο άκουγαν παρόμοια τον περιβάλλοντα χώρο του Αββαείου — εκεί που οι κατακόμβες κανονικά θα ήταν ήσυχες, οι τοίχοι του τώρα αντηχούσαν από τις φωνές των στρατιωτών που φώναζαν, τους καβγάδες, ακόμη και ένα περιστασιακό γέλιο. Και εκεί που η αυλή του Αββαείου κανονικά θα ήταν ήσυχη με τους μοναχούς που περιπλανιόντουσαν σε σοβαρό διαλογισμό, Το έδαφος έσφουζε από θορυβώδεις στρατιώτες, άλογα που φυσούσαν και μέταλλο που κροταλούσε.

Υπήρχε, ωστόσο, μια έντονη διαφορά στα συνεχιζόμενα βάσανά τους. Εκεί που ο Λάζαρος ήταν παγιδευμένος κάτω από έναν νεκρό ιερέα, η υγρή του ανάσα θέρμαινε τον ελάχιστο περίβολο σε αποπνικτικό βαθμό. Ο ιδρώτας έτρεχε κάτω από τον κολλώδη χιτώνα του που παγίδευε τη θερμότητα. Η νέα υγρασία κάτω από το παλιό πτώμα αναζωπύρωσε την ταγγή μυρωδιά της σήψης με φρέσκο σθένος, η οποία στη συνέχεια γέμισε τον στενό περίβολο του Λαζάρου σαν ένα σάπιο και απλωμένο, απτό πέπλο. Και εκεί που ο Ιβάν στεκόταν παγιδευμένος πίσω από επιφυλακτικούς στρατιώτες, παραλίγο να παγώσει μέχρι θανάτου στον ανοιχτό και κρύο αέρα του πέτρινου λουτρού. Περπατούσε σε κύκλους γύρω από την πισίνα του λουτρού, προστατευμένος από το κρύο μόνο με μια ρόμπα και σανδάλια. Δεν μπορούσε πια να νιώσει τον κάποτε παλλόμενο πόνο στα δάχτυλα των χεριών και των ποδιών του - ήταν σαν τα άκρα του να μην υπήρχαν. Και για τον Λάζαρο και για τον Ιβάν, μέσα στη συλλογική τους δυστυχία, ο Χρόνος κύλησε αργά κατά τη διάρκεια της φαινομενικά άθλιας και ατελείωτης ημέρας. Σε μεγάλο βαθμό, το σούρουπο και οι ψηλές σκιές κάθισαν πάνω από το Αββαείο.

Καθώς δύο στρατιώτες στέκονταν έξω από την μπροστινή είσοδο του λουτρού, ο Ιβάν κοίταξε ξανά τα βαθιά και στενά παράθυρα: «Ένα αγόρι θα μπορούσε να περάσει εύκολα από μέσα τους, αλλά όχι ένα

«Άντρας της σωματικής του διάπλασης». Κάθισε στην άκρη της πέτρινης πισίνας και εξέτασε την φυλασσομένη είσοδο, όπως είχε κάνει αμέτρητες φορές από τότε — ακόμα δεν είχε βρει τρόπο διαφυγής. Ένας από τους άντρες μπήκε στο λουτρό και τον προσπέρασε. Στην πίσω γωνία του κτιρίου, σταμάτησε σε μια υπερυψωμένη πλατφόρμα, έσπρωξε στην άκρη ένα ξύλινο κάλυμμα και έκανε την ανάγκη του. Πάνω από τον ώμο του, ρώτησε τον Ιβάν: «Γιατί σε συνέλαβαν;» Ο Ιβάν απάντησε σαρκαστικά: «Αρνήθηκα να ακούσω τις εξομολογήσεις του Λοχαγού σας». Ο φρουρός γέλασε, έβαλε ξανά το μπλοκ πάνω από την τρύπα και επέστρεψε στη θέση του έξω από την πόρτα. Μουρμούρισε στον άλλο φρουρό, ο οποίος κοίταξε για λίγο τον Ιβάν και γέλασε.

«Ψστ!» ακούστηκε ένα σφύριγμα από το παράθυρο του πίσω τοίχου. Το κεφάλι του Οντίνο γέμισε τη στενή τρύπα.

Ο Ιβάν έτρεξε στο παράθυρο. «Δόξα τω Θεώ. Οντίνο, πού είναι ο Λάζαρος;»

«Ακόμα στις κατακόμβες, υποθέτω. Οι φρουροί δεν μας έχουν βρει ακόμα.»

«Οντίνο. Άκουσέ με. Φέρε πολλές ρόμπες— γεμάτες αγκάλες.»

«Κρυώνεις;»

«Κάνε το, Οντίνο. Κάνε γρήγορα.»

Ο Οντίνο εξαφανίστηκε και τελικά επέστρεψε, σπρώχνοντας την υφασμάτινη μάζα μέσα από το παράθυρο.

«Κρύβομαι πίσω από τους θάμνους του δυτικού τείχους», σφύριξε ο Οντίνο.

«Αρκετά καλά! Πάμε!»

Ο Οντίνο ξέφυγε.

Ο Ιβάν τύλιξε μια από τις ρόμπες μισο-μισο μέσα και έξω από το μικρό παράθυρο. Έπειτα άνοιξε μια από τις ρόμπες και γέμισε την κοιλότητα, τα μανίκια και την κουκούλα με τα υπόλοιπα. Έλυσε τη ζώνη από σχοινί του και την έδεσε σαν ζώνη γύρω από το ομοιόμορφο. Το στήριξε με την πλάτη του προς τα πάνω τους φρουρούς, και προχώρησε μέχρι το πίσω μέρος του λουτρού, όπου τράβηξε το ξύλινο κάλυμμα από την τουαλέτα και έγειρε προς τα πίσω ολόκληρη την πλατφόρμα. Σύρθηκε κάτω στην βρώμικη χωμάτινη τρύπα και έβαλε την πλατφόρμα πίσω από πάνω του, προσέχοντας να επανατοποθετήσει το ξύλινο μπλοκ πάνω από το άνοιγμα.

Λίγο αργότερα, άκουσε βήματα και τη φωνή του δεύτερου φρουρού να ρωτάει την αυτοσχέδια μανεκέν: «Άρα αρνηθήκατε να ακούσετε την ομολογία του Λοχαγού;» Ο στρατιώτης γέλασε.

Ο φρουρός σήκωσε το ξύλινο μπλοκ από την τουαλέτα και ο Ιβάν έγειρε πίσω, κοιτάζοντας μέσα από την τρύπα, καθώς ο φρουρός ετοιμαζόταν. Και το έκανε—ο Ιβάν έκανε μια γκριμάτσα καθώς το μπροστινό μέρος της ρόμπας του έπεσε ζεστό και βρεγμένο.

Ο στρατιώτης συνέχισε, κοιτάζοντας πάνω από τον ώμο και την πλάτη του στο ομοίωμα: «Ούτε ο Διάβολος θα τολμούσε—»

Το ρυάκι σταμάτησε. Ο φρουρός πήδηξε πίσω.

«Ναι! Έφυγε! Ο μοναχός έφυγε!»

Ο πρώτος φρουρός ήρθε τρέχοντας. Ο δεύτερος έδειξε τη ρόμπα στο παράθυρο:
«Δράπηκε!»

«Είναι πολύ μικρό! Κρύβεται κάπου!»

Έψαξαν το λουτρό, διαλύοντάς το όταν ο δεύτερος μίλησε: «Σας λέω ότι δραπέτευσε! Ο Καπετάνιος έχει ήδη την αίσθηση ότι θα δει τα κεφάλια να τρέχουν με τους άλλους δύο να είναι ακόμα ελεύθεροι! Χάνουμε χρόνο εδώ!» Μαζί, πέρασαν τρέχοντας την πόρτα και έκαναν κύκλους γύρω από το κτίριο. Ο Ιβάν πέταξε πίσω την ξύλινη τουαλέτα, βγήκε από την τρύπα και τράπηκε σε φυγή.

Σε λίγο, ο Ιβάν βρήκε τον Οντίνο να τον χαιρετάει μέσα στους θάμνους. Ο Οντίνο τον χαιρέτησε με ξιτισμένο πρόσωπο. «Τι έκανες;» Έσφιξε τη μύτη και το στόμα του. «Σου συνέβη κάποιο ατύχημα;»
«Πολλοί από αυτούς ήδη—δεν είναι η κατάλληλη στιγμή, Οντίνο.»

Οι ανάσες τους θόλωναν στον κρύο αέρα του σούρουπου. Ο Οντίνο έσκυψε μακριά από τον Ιβάν, με το πρόσωπό του ζαρωμένο από την επίμονη μυρωδιά.

«Τι ξέρεις, Οντίνο; Πες τα όλα.»

«Υποθέτω ότι ο Καρδινάλιος σκοπεύει να ανοίξει την Πύλη. Βρίσκεται τώρα στον καθεδρικό ναό με Κλόδιος, Γκρέβιλ και Γκρέιτ. Διέταξε να σφραγιστούν οι μοναχοί και οι ιππότες στον κοιτώνα και ο Καπετάνιος διπλασίασε τους φρουρούς σε όλες τις εισόδους.

«Ο Λάζαρος δεν μπορεί να είναι εδώ όταν το επιχειρούν—είναι εξαιρετικά επικίνδυνο; Πρέπει να τον πιάσουμε» μακριά από το Αββαείο αυτή την παραμονή. Θα συμμετάσχετε στην αναχώρησή μας;
"Πράγματι!"

«Τότε φεύγουμε για το Μάουντενς Μουθ απόψε. Το φαγητό και το νερό— τα εξασφαλίσατε ;»

«Ιβάν, οι προμήθειες είναι στο κελί μου· κι όμως δεν μπορώ να περάσω από τους φρουρούς.»

«Τότε θα φύγουμε χωρίς προμήθειες», δήλωσε ο Ιβάν, κοιτάζοντας ψηλά στα αστέρια. «Θα φέρω τον Λάζαρο αμέσως.»

«Δεν θα είχε φύγει μόνος του από τις κατακόμβες», πρότεινε ο Οντίνο. «Ίσως από την τρύπα του πηγαδιού; Θα κρυβόταν—»

«Είναι στην κρύπτη Μπάστον. Μείνε εδώ.» Ο Ιβάν τον προσπέρασε σέρνοντας τα πόδια του, περπάτησε μέσα από τους θάμνους και έτρεξε προς την πλαϊνή είσοδο του κτιρίου που στέγαζε την κατακόμβη. είσοδος.

Τότε ο Οντίνο άκουσε θυμωμένες κραυγές να προέρχονται από την άλλη πλευρά του κτιρίου και κοίταξε μέσα από το πυκνό παραβάν από θάμνους για να παρατηρήσει την αναταραχή που επικρατούσε. Ο Λοχαγός Μπορν και πολλοί φρουροί με δάδες φώτιζαν τη γωνία. Ο Μπορν έδειχνε παντού, δίνοντας οδηγίες καθώς φώναζε: «Ασφαλίστε το κτίριο! Εσείς οι τέσσερις, διπλασιαστείτε εκεί πέρα - θέλω πλάτη με πλάτη! Όλοι εσείς, τοποθετήστε τις στήλες σας στην άλλη πλευρά! Οι έξι από εσάς μείνετε εδώ! Ασφαλίστε όλες τις πόρτες και τα παράθυρα! Οι υπόλοιποι ελάτε μαζί μου! Κινηθείτε!»

Τότε ο Καπετάνιος πρόσθεσε, συνεχίζοντας να φωνάζει, αλλά τώρα περισσότερο στον εαυτό του, «Του επέτρεψα να δραπετεύσει!»
Ανίκανοι μπάσταρδοι!» Μια σμήνος στρατιωτών εισέβαλε στην μπροστινή είσοδο του κτιρίου, ενώ άλλοι ασφαλισαν την πλαϊνή είσοδο όπου ο Ιβάν είχε μόλις πρόσφατα εισέλθει στο κτίριο. ίδιος.

Ο Οντίνο έριξε το κεφάλι του πίσω στον τοίχο, έκλεισε τα μάτια του, έσφιξε τα δόντια του και χτύπησε τη γροθιά του στις πέτρες — μια ολοκληρωτική τραγωδία.

Ο Ιβάν έτρεξε στον κεντρικό διάδρομο, φωνάζοντας τον Λάζαρο. Σχεδόν αμέσως, ο Λάζαρος έστριψε στη γωνία της σήραγγας που οδηγούσε στην Κρύπτη Μπάστον. Αγκαλιάστηκαν ο ένας τον άλλον σε ανοιχτές αγκάλες.

Ο Ιβάν τον τράβηξε απότομα και τον τίναξε από τους ώμους. «Άκουσέ με, Λάζαρε! Κάνε αυτό που σου λέω!»
Καταλαβαίνετε;»

«Ναι, πατέρα.»

«Φεύγουμε τώρα! Μην σταματάς και μην μιλάς! Σπεύσε και μείνε κοντά μου!»

Ο Ιβάν τον άφησε, γύρισε και έτρεξε πίσω στο τούνελ, με τον Λάζαρο να τον σκιάζει από κοντά σαν νάνο καμπούρης φάντασμα. Έστριψαν στη γωνία προς το κλιμακοστάσιο και σταμάτησαν απότομα.

Πριν από αυτούς, ο Λοχαγός Μπορν κατέβηκε τις σκάλες με μια μάζα στρατιωτών που τους ακολουθούσαν από κοντά.

«Αρκετά. Η καταδίωξη τελείωσε, ιερέα.»

Ο Ιβάν μπήκε μπροστά στον Λάζαρο. «Ήταν απελπιστικό.»

Έσκυψε τους ώμους του. «Θα φύγουμε ειρηνικά». Ο Ιβάν χαμογέλασε με το ζόρι, υποκλίθηκε και ένωσε τα χέρια του σαν καλός μοναχός.

«Πράγματι, θα το κάνεις. Τώρα, πού είναι ο χοντρός;»

«Αδελφέ Οντίνο;»

«Το ίδιο.»

«Δεν γνωρίζω πού βρίσκεται.»

Ο Μπορν έσκυψε στο πρόσωπο του Ιβάν. «Θα έπρεπε να είμαι με τον Ηγούμενο σας τώρα, ωστόσο βρίσκομαι να κυνηγάω δύο αταίριαστους μοναχούς και έναν καμπούρη ιπποκόμο σε όλο το Αββαείο. Ήρθες να με ενοχλήσεις. Τώρα, αφού όλοι οι ιερείς είναι στον κοιτώνα - όλοι λογαριάζονται εκτός από τον χοντρό, και αφού ξέρω ότι δεν υπήρχαν ιερατικά άμφια στο λουτρό πριν από τη σύλληψή σας, Θα σε ρωτήσω άλλη μια φορά. Πού είναι; Περιμένω απάντηση.

«Όπως σας είπα, δεν ξέρω πού—»

Ο Μπορν γύρισε, γύρισε και χτύπησε τη γροθιά του στο σαγόνι του Ιβάν. Ο Λάζαρος σφύριξε.

«Λάζαρε!» τον σταμάτησε ο Ιβάν. Ο Ιβάν όρμησε μπροστά, αποσπώντας την προσοχή όλων με μια σφιγμένη γροθιά στο σαγόνι του Λοχαγού. Οι φρουροί ακινητοποίησαν τον Ιβάν ενώ ο Μπορν συνέχιζε να κουράζεται.

«Α, ένας ιερέας με φωτιά μέσα του», ο Μπορν τράβηξε αίμα από το κυρτωμένο χείλος του. Διέταξε τους άντρες του: «Παράσυρέ τον στην άκρη. Το αγόρι ακούγεται περισσότερο σαν ζώο».

Οι φρουροί έσπρωξαν προς τα πίσω τον Ιβάν που αγωνιζόταν. Ο Λάζαρος πήδηξε πίσω. Οι άδειες τρύπες των ματιών του κοίταζαν τον Μπορν.

«Είπα ότι θα πάμε ειρηνικά», έφτυσε ο Ιβάν, «μόνο μην κάνεις κακό στο αγόρι! Είναι άρρωστος!» Αρκετοί φρουροί υποχώρησαν. Ωστόσο, όρθιος αποφασισμένος, ο Λοχαγός μурμουύρισε: «Θέλω να δω το πρόσωπό του». Διέταξε τον πλησιέστερο φρουρό του: «Εσύ. Βγάλε τη μάσκα».

«Όχι! Δεν πρέπει», φώναξε ο Ιβάν, κουνιόμενος τριγύρω.

Ο στρατιώτης άρπαξε την κουκούλα του Λάζαρου και την έσκισε. Τρομοκρατημένοι στρατιώτες εξαπλώθηκαν με ένα κροτάλισμα από τραβηγμένα όπλα.

«Σφύριγμα!» Ο Λάζαρος έφτυσε τον Μπορν που υποχωρούσε. Γαλάζια μάτια ορθάνοιχτα, άγρια μαύρα μαλλιά, μακριά αυτιά πιεσμένα επίπεδα και απειλητικά δόντια.

«Ένα διαβολάκι!» φώναξε ένας. Άλλοι μурμουύρισαν με δέος.

«Όχι!» Ο Ιβάν ελευθερώθηκε και χτύπησε τον πλησιέστερο φρουρό στον τοίχο. Αρκετοί φρουροί τον όρμησαν και τους πέταξε σαν τρελός γίγαντας. Με το δωμάτιο να έχει επικρατήσει χάος, ο Μπορν όρμησε πάνω στον Ιβάν και βύθισε ένα σιλέτο με λευκή λαβή κάτω από τα πλευρά του. Ο Ιβάν σήκωσε το κεφάλι του και παραπάτησε προς τα πίσω.

Φώναξε δυνατά, «Τρέξε Λάζαρε!»

Ο Λάζαρος είδε το μαχαίρι, το αίμα και κάτι τέτοιο—κάτι φρικτό στα μάτια του Ιβάν.

«Στριγγή!» Η κραυγή του Λάζαρου, σαν γεράκι, διέσχισε τον αέρα. Οι κουφοί στρατιώτες έμειναν

άναυδοι. Ο Ιβάν σωριάστηκε στο πάτωμα και μουγκρίζει: «Βιάσου, αγόρι! Τώρα!» Η είσοδος της κατακόμβης σφραγίστηκε καλά, ο Λάζαρος γύρισε και πέταξε στον κεντρικό διάδρομο και βαθιά μέσα στις σήραγγες σαν φλεγόμενο φάντασμα.

Οι στρατιώτες σταμάτησαν απότομα, κατεβάζοντας τα όπλα, ανταλλάσσοντας έκπληκτα βλέμματα μεταξύ τους και κοιτάζοντας έκπληκτα τον Ιβάν και τον Μπορν. Στον Μπορν, ο Ιβάν στεναχώρησε: «Δεν έχει καμία πρόθεση να βλάψει. Η καρδιά του είναι με τον Θεό. Σε παρακαλώ, άφησέ τον - άφησέ τον να φύγει». Έπειτα γύρισε το κεφάλι του, αναστέναξε και έριξε ένα νυσταγμένο, κούφιο βλέμμα στο τίποτα, εκτός από μια ρωγμή στον τοίχο.

Στη σιωπή που ακολούθησε, ο Μπορν σήκωσε το βλέμμα του για να δει τους άντρες του να μελετούν το σιλέτο στο χέρι του, με τη λεπίδα του λερωμένη με το αίμα του ιερέα. Απότομα, το σκούπισε, το έβαλε στη θήκη και διέκοψε τη σιωπή.

«Προχωρώντας». Γύρισε και ανέβηκε τις σκάλες, οι άντρες του υποχωρώντας σαν μια Νεκρά Θάλασσα που χωρίζει. Σταμάτησε και τους απευθύνθηκε: «Συλλάβετε τον· όχι σπαθιά ή λεπίδες· θέλω αυτό το διαβολάκι —αλώβητο». Οι άντρες του στέκονταν γύρω του, ακίνητοι σαν αγάλματα.

"Τώρα!"

Ο λοχίας του απάντησε: «Ακούσατε τον Λοχαγό! Κινηθείτε! " Απογειώθηκε κάτω από το Κατακόμβες». Οι στρατιώτες έβγαλαν τα σπαθιά τους και όρμησαν πίσω του. Οι ηχώ εντολές του λοχία σβήναν στο τούνελ: «Εσείς οι τρεις από εκεί κάτω! Ελέγξτε αυτές τις πόρτες! Εσείς οι δύο εκεί μέσα! Ψάξτε κάθε σχισμή και σχισμή!»

Στο κλιμακοστάσιο, ο Μπορν μουρμούρισε στον εαυτό του και στους άντρες του: «Κανένας σωστός ιερέας δεν προστατεύει ένα θηρίο». Κάλεσε έξι: «Εσείς οι άντρες ελάτε μαζί μου. Ελπίζω να ετοιμάσετε τα στρατεύματά μου στην αυλή».

Σε αυτό ο ένας από αυτούς επιβεβαίωσε: «Ναι, καπετάνιε. Εκατό μεγαλόσωμοι άνδρες—περιμένουν τη διοίκηση.»

Ο Μπορν κοίταξε πάνω από τον ώμο του τα λείψανα του Ιβάν, μισόκλεισε τα μάτια του και ανέβηκε ορμητικά τις σκάλες.

«Ας τελειώνουμε με αυτό.»

[Τέλος Κεφαλαίου 6]

Αυτό το λογοτεχνικό έργο δημιουργήθηκε

δ αποκλειστικά σε αφιέρωση

Έντγκαρ Άλαν Πόε (1809—1849)

— Είθε η κληρονομιά του να ζει μέσα σε όλους μας —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~